

Veszelszkiné Huszárik Ildikó laudációja

Kétszeresen is bölcsen döntött a bíráló bizottság, amikor az idei esztendőben Veszelszkiné Huszárik Ildikónak ítélte oda ezt a gyönyörű szakmai díjat. Legelőször természetesen a személyéhez kötődő tanári értékek okán. Ugyanakkor azért is, mert az ő személyében egy olyan nemzedék képviselője részesült ma elismerésben, amelyikről ritkábban szól manapság a közbeszéd. Annak ellenére, hogy lassan-lassan kifelé tartanak már az aktív korokból, és hamarosan nyugdíjasok lesznek. Valójában meg is érthető ez a helyzet, hiszen az előttük és utánuk születettek a történelmi szakaszokat kijelölni szerető tudatunk számára talán emblematikusabb események közepette látták meg a napvilágot. Bár, ki tudja? Sztálin halála mégiscsak vízválasztó a világpolitika alakulásában.

Ez a nemzedék az 50-es években élte a gyerekkorát, lényegében semmit sem tudva és csak nagyon keveset érezve abból, hogy ez az időszak valójában milyen szörnyű. Tinédzserkori eszmélkedése a 60-as évek közepére esett, amikor megkaphatónak látszottak már a nyugati világból idekerült újdonságok: farmer és orkáncabát, beatzene és újszerű viselkedéskultúra. De ami egy leendő bölcsésznek ennél sokkal fontosabb: egészen természetesnek tűnt fel, hogy nem a termelési regényeken szocializálódtak már, hanem az Élet és Irodalom mellett olvashatták az akkoriban induló Új írást, benne, mondjuk Nagy Lászlót, Juhász Ferencet, Kormos Istvánt, Galgóczi Erzsébetet, Szabó Magdát és a többieket. Vagy olyan folyóirat nyitogatta a szemüket és emelte tágasra a láthatárukat, mint a Nagyvilág. És a könyvek! Az Ivan Gyenyiszovics már 1963-ban megjelent. Vagy néhány év múlva az Elérhetetlen föld. Hasek és Rejtő Jenő, Ajtmatov és Jevtusenko, Hemingway, Voznyeszenszkij, Ahmadulina, a klasszikusok és a kortársak - vajon kell-e ennél izgalmasabb szellemi légkör egy olvasásért lelkesedő, helyét kereső gimnazista diáknak a korabeli Magyarország bármely városában?

Veszelszkiné Huszárik Ildikó a dunaegyházi iskola után Dunaföldváron járt gimnáziumba, és onnan került Szegedre, a Tisza-parti Athénba, Sztyepan Pehotnij és Temesi Ferenc legendaképző városába, amelyről természetesen akkor még nem letett tudni, hogy hamarosan azzá lesz majd. Magyar-orosz szakra. Szerencséje volt, mert az akkor még József Attila sokat sejtető nevét viselő tudományegyetem orosz tanszéke a virágkorát élte a 70-es évek első felében. Kitűnő tanáregyeniségek tanítottak ott, akik mélyen átértékelték a képzettségük és tudósi ambíciójuk folytán is, hogy milyen égető szükség van minőségi váltásra az általános és középiskolai oktatásban, és ehhez elengedhetetlen a jól képzett orosz tanár. Illő, hogy név szerint is megemlítsük néhányukat ebben a fontos pillanatban: Fehér Ádám, Fenyvesi Istvánné, Ferincz István, Han Anna, H. Tóth Imre, Kónyi Sándor, Pete István, Szalamin Edit, Szőke György tanított akkoriban többek között a tanszéken. Mondanom sem kell, hogy Veszelszkiné Huszárik Ildikó kivételével nem igazán az első szakjuk iránt elkötelezett, ezért az ő nézőpontjukból egy kicsit haszontalannak látszó magyar-orosz szakos hallgatók voltak számukra az ideális egyetemisták, hanem inkább a két nyelvszakosok, akik utánozhatatlanul voltak képesek zselezni mindenféle bonyolult hangtani, lexikai vagy mondattani, erősen tudományos szakmai problémát.

Az egyetem elvégzése után a szellemi pezsgést is jelképező két nagy folyótól azonos távolságra lévő mezővárosba, a homokbuckák közé épült Kiskunhalasra került tanítani, élete első munkahelyére. Azóta is itt dolgozik. Itt alakította ki a családi életét is: a férje német-orosz szakos tanár, a gyermeke egyetemi oktató. Nem lehetett könnyű helyzete a nyelvtanári képesítésével és a nyelvtanítás iránti elkötelezettségével a szülőföldjén kétnyelvűséghez, a szegedi egyetemi miliőben pedig több nyelvhez szokott pályakezdőnek, mert a halasi gimnáziumban a kötelező orosz mellett lényegében csak latint és németet tanítottak, az angolt

még nagy nehézségek árán sem sikerült meggyökereztetni. Sőt, a németet és a szlovákot is elfelejtették ekkorra már a korábban kétnyelvű környező községek, olyasformán, mint napjainkra a Duna-tájiak. Mindamellet mindkét szakját tanítani kezdte, és rögtön osztályfőnök lett. Hamarosan munkaközösség-vezető, érettségi elnök, majd az Oktatási Hivatal megbízott vizsgáztatója és ezzel együtt emelt szintű vizsgabizottsági elnök. Szívesen vesz részt szakmai továbbképzéseken (maga is tart ilyeneket), de vonzzák az iskolavezetési ismeretek és tennivalók is: közoktatás-vezetői és pedagógusi szakvizsgát tett, 1995 óta igazgatóhelyettes volt az akkor alakult új, Bibó István nevét viselő gimnáziumban, ahol az idei évtől igazgató. Sok idejét igénybe vette az új iskola oktatási stratégiájának és általános imázsának megteremtése, de emellett foglalkozik vizsgaszervezéssel, iskolai szabályzatok összeállításával vagy a vezetéshez csak távolabbról kapcsolódó feladatokkal, pl.: pályázatírással is. Az ő szellemi terméke a Dr. Szabó Miklós országos szövegértési verseny. Számos kötetet és kiadványt szerkesztett, tanulmányokat és tankönyvet írt. Újabban az igazgatás ezerféle teendője mellett folyamatos örömet talál interaktív feladatok készítésében és publikálásában magyar és orosz nyelvből egyaránt. Ugyanis sokunktól eltérően ő kitűnő számítógép-felhasználó. Ami pedig az orosztanítást illeti: a szenvedélyes elkötelezettsége, az újítás iránti buzgalma, a fáradhatatlan munkavégzése és a diákokhoz fűződő empátiája garancia a sikerre. Amint a rendszerváltozás utáni időben, amikor teljesen összeomlott a korábbi oroszoktatás, neki nagyon gyorsan újjászereződtek a csoportjai. Bizony, mintha csak a földből nőttek volna ki, mindannyiunk, korábbi orosz tanárok csodálkozására. Éppúgy, ahogyan az elmúlt években helyettesként kialakította az intézmény arculatát: nyelvvizsgaközponttá váltunk, és ma már az angol, latin, német mellett nemcsak orosz, hanem olaszt és franciát is tanítunk ebben a szabad légkörű iskolában. Jövőre pedig kisebbségi nyelvként a németet. Azaz: soknyelvű műhely lettünk a vezetése alatt, amelyben többé az orosz sem kötelező, hanem választható és természetesen nagyon szerethető tantárgy.

Sugárzó személyisége kivívta kollégái és tágabb környezete megbecsülését. Ez a szép díj pedig illő és nyilvánvaló elismerése az ő sokirányú törekvésének is. Adjon neki további inspiráló erőt!

Dr. Bognár Zoltán